

dívat, kolik času ještě mám. Nebo jak velký zpoždění mám.

Jakmile se dostanu nahoru, musím proběhnout dlouhou chodbou. Dupot mých těžkých bot s sebou nese ozvěnu, díky které mi lidé přede mnou uhýbají z cesty. Vidím před sebou schody a беру je po dvou. Jarní vánek a příjemné sluneční paprsky pohladí mou pokožku, když zdolám i poslední schod a zastavím se na 42. ulici. Odolám nutkání chvíli počkat a nechat slunce, aby mě svým teplem zahřálo, protože v metru je fakt hnusná zima, a rychlou chůzí dojdu k malé kavárně na rohu ulice.

Otevřu dveře, můj pohled automaticky střelí k hodinám visících na zdi, a ze srdce mi spadne obrovský kámen. Za tři minuty osm, stihla jsem to. Zavřu za sebou a teprve pak si uvědomím, že tu nikdo není. Což by mělo být v pořádku, pořád máme zavřeno, ale očekávala jsem aspoň Alexis, jak mě bude od pultu vyhlížet a měřit čas. *No ale někdo tady být musí, když bylo odemčeno.*

Projdu kolem několika stolů a pokračuju dál do zadní místnosti, kam si odkládáme věci. Otevřu dveře do kumbálu, který Alexis hrdě nazývá šatnou, protože tu jsou připevněné tři věšáky, ale prostě to je kumbál. Mop s koštětem a všemožný čisticí prostředky, co jsou vystavený na polici, mi to potvrdí. Ovšem nestěžuji si.

Na jednom z věšáků visí křiklavě zelená bunda se žlutým pruhem na zádech. *Ha! Takže Leo tady někde je.* Odložím si kabelku, sundám si koženou bundu a odcházím do koupelny hned vedle, abych si umyla ruce. Zajímalo by mě, kde se Leo schovává. Tohle místo není nějak velký, divím se, že jsme na sebe ještě nenarazili.

Vejdou do koupelny, postavím se k umyvadlu a zamračím se na svůj odraz v zrcadle. Jak jsem zaspala, nestihla jsem si zakrýt kruhy pod očima. To je tak, když celou noc nemůžete, *nebo spíš nechcete*, spát a usnete až k ránu.

Potlačím zívnutí, pootočím kohoutek a vykřiknu. V tu ránu jsem vzhůru jako nikdy, protože na mě zaútočí proud ledové vody. „Do prdele!“

Oblečení se mi lepí na kůži, oči mám zavřený a poslepu se snažím nahmatat kohoutek, abych vodu vypula. Když se mi to podaří, na zemi je úplná potopa a já jsem mokrá od hlavy až k patě. Dokonce i ponožky v botách mám nasáklé vodou.

„Leo, já tě zabiju!“ zaječím a v ten moment se objeví ve dveřích i s telefonem v ruce.

„Apríl!“ Chechtá se a fotí si mě za všech úhlů. *Apríl?* Tak proto tady Alexis ještě není. Jsem blbá, mělo mi dojít, co je dneska za den.

„Přestaň se smát jak retard a radši mi podej nějaký ručník,“ okřiknu ho a snažím se nemyslet na to, jaká zatracená zima mi je.

Leo na vteřinu odběhne a vrátí se s ručníkem. Vytrhnu mu ho a začnu se zběsile sušit. Sem tam zahlédnu, jak se na mě neustále šklebí. „Nečerti se, Raven, ty víš, jak tenhle den miluju.“ Udělá na mě psí očka, protože ví, že mu to vždycky projde. Jenže tentokrát zašel daleko a pouhý pohled to nespraví.

Na hlavě si vytvořím turban a ruce se snažím držet dál od těla, aby se mi mokré tričko nelepilo na kůži. „Jo, ale nestačilo by ti mi třeba pod židli strčit prdící polštářek?“ S radostí bych uvítala takový vtípek. Klidně, ať si mě tak napálí před zákazníky.

Leo si odfrkne a uraženě vyšpulí dolní ret. „Nudný. Copak mě máš za nějakýho amatéra?“